

På den ångande perrongen

Han, Kurt &Kucku& Gökman, kände sig en smula trött, där han stod med sin tygväska på perrongen, en sliten och smutsig tygväska med trycket &Änglamark& på. Det fanns en väl insutten träbänk en bit bort som han sökte sig till, eftersom det skulle ta en fem, tio minuter , innan tåget anlände.

Ett ungt heteropar satt redan till vänster på bänken, samtalade ivrigt och kysstes emellanåt. Den feminina halvan av paret satt ungefär mitt på bänken och hade satt sin väska som ett slags skydd till höger om sig. Han undrade lagom artigt om det fanns plats, även för honom. Hon tog bort väskan och nickade, något avmätt. Det var en aning trångt, men han fick plats, dock inte tygväskan som han satte ned på marken framför sig, på den asfalterade perrongen och lät den luta en smula mot bänkens ena ben. Vad skönt det var att sitta ner och vila! Ännu tröttare av den känslan, som om tröttheten överföll honom då, utan förvarning, när han slappnade av, släppte på trycket.

Kurt satta och dåsade en stund, men så dök tåget upp som skulle föra honom till rikets tredje stad. När han lite för snabbt reste sig upp, tog han ett hårt tag i väskan för att ta sig till tåget, ur vilket en strid ström av människor forsade ur, något stressade och zombieaktiga. På asfalten, just där hans väska stått, upptäckte han en rejält stor, löddrig spottloska. Något äcklat kunde han konstatera att han haft otur att placera sin väska mitt i perrongens värsta vitskum. Det kändes både oerhört irriterande, onödigt och meningslöst.

I helt absurt vredesmod hällde han ut hela väskans innehåll på bänken, böcker och anteckningsblock, tog det under armen, sparkade ned väskan på asfalten, gned runt den i saliven ett tag med ena foten och sparkade den sedan ner på rälsen, mitt framför tåget. När han steg på tåget vräkte han ned det han nyss tagit ur väskan i utrymmet mellan tåg och perrong, så att också detta hamnade på spåret eller strax intill det, medan han knuffade undan sina medresenärer med något vilt i blicken. Han upprepade, väsande för sig själv:
&Fan vad onödigt! Jag tror jag blir galen!&

På väg till den stora staden i väster hade han fiskat upp en ask tändstickor som han tände och kastade ut genom det öppna fönstret, för han satta allra närmast. Han slängde också iväg några tomma glasflaskor han funnit i en papperskorg på väg till sin plats i tåget. Halvvägs till sin destinationsort drog han aggressivt i nödbromsen som han varit tvungen att resa sig upp för att nå. Han skrek och spottade under tiden som en besatt. Slutligen gick han bort till toaletten, öppnade dörren, höll den öppen med ena handen och urinerade rakt in.

Allt var fel, fel, fel. Allt hade blivit totalt värdelöst åt skogen. Allt var fördärvat, och det var den förbannade loskans fel. Det hade räckt med en loska för att stjälpa hans ansträngda balans. Han var en smalspårig man med hög tyngdpunkt och nu hade han sparat ur och brakat ihop.

Väl framme i den stora staden i väster blev han omhändertagen av uniformerade poliser, allt under hans allt

vildare protester som utmynnade minst i missfirmelse av tjänsteman och obstruktion.

Så fick Kurt &Kucku& Gökman vila ut i en mindre, men väl ombonad lokalitet, fri från andras spottloskor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten